

RABASKETA

CONTES D'ANIMALS PER A LLEGIR ALS PETITS

MONTSERRAT
VALLS I GINER

JOAN
GENOVÉS I TIMONER

CONTES

Tab Editing

RABASKETA

CONTES D'ANIMALS PER A LLEGIR ALS PETITS

RABASKETA

©Montserrat Valls i ©Juan Genovés, 2023

Primera Edició: novembre de 2012

Segona edició: abril de 2015

Tercera Edició: gener de 2023 – Tab Editing

Disseny de la portada, ©Montserrat Valls i ©Juan Genovés, 2023 a partir d'una imatge de ©Antoni Trivet a Pexels.

Imatges de: ©Montserrat Valls i ©Juan Genovés, 2023

ISBN:

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui aquest electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit de l'editor. La infracció dels drets esmentats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del Codi Penal)

Adreceu-vos a Tab Editing si necessiteu reproduir algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb Tab Editing a través de la web:

<https://www.montsevalls.eu> o per

email a: info@montsevalls.eu

Tab Editing és un segell editorial de Montse Valls i Juan Genovés

08025 - Barcelona (info@montsevalls.eu)

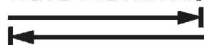
<https://www.montsevalls.eu>

Segueix-nos a:

<https://www.facebook.com/Libros.Tab.Editing>

<https://www.montsevalls.eu>

Tab Editing

RABASKETA

CONTES D'ANIMALS PER A LLEGIR ALS PETITS

Montserrat Valls i Giner
Joan Genovés i Timoner

DEDICAT A:

*Aquestes persones que ens venien a fer costat a la nit quan
érem petits i a inundar-nos de fades i
bruixes: els nostres pares.*

PRÒLEG

RABASKETA, és un conjunt de contes infantils, pensats fonamentalment per distreure i divertir els nens entre 2 i 6 anys, procurant alhora transmetre'ls valors i coneixements.

Aquests contes, pretenen ser també una eina on els pares trobaran unes històries amenes, de fàcil lectura, que els permetrà explicar una història instructiva i alliçonadora.

Per aconseguir aquest objectiu de divertir i instruir, s'han elaborat dos grups de contes, un en què la protagonista, una nena de sis anys que es diu Alícia, al llarg de nou contes, relata les seves experiències amb diversos animals i explica de manera senzilla i amb humor costums dels mateixos, donant a conèixer paratges i usatges de l'Àfrica. A cadascun dels animals, que protagonitzen les històries d'Alícia, el nom que se'ls hi ha donat, és el de la seva raça en el idioma swahili, utilitzat en diverses parts d'Àfrica, entre les quals destaquen Kenya i Tanzània. Per exemple en Alícia i el lleó, aquest es diu Simba, que significa lleó i que té a més un sobrenom, Hatari, que significa perill en el idioma esmentat.

L'altre grup, també de nou històries, és un conjunt de rondalles, on a través de les actuacions d'animals, es

transmet als petits, els valors més bàsics de convivència, harmonia i bondat, sent a la vegada històries emotives i divertides. Per això a aquests personatges, se'ls han donat noms humans, aconseguint així, que el petit els vegi més propers i per tant, que les seves actituds li semblin més fàcils d'emular.

Finalment i a manera de presentació, incloem dos contes de la sèrie “Les Coses que veig”, que estem preparant i on els protagonistes són objectes quotidians, que veuen els nens, però que són per nens una mica més grans de sis anys o fins i tot per als pares i avis.

Confiem sincerament, que en aquest llibre, trobeu un aliat eficaç per a la formació dels vostres fills i que us serveixi també com a base d'inspiració per crear les vostres pròpies històries.

CONTE 1

SÈRIE ALÍCIA I...
ALÍCIA I BRUIXETA ~ AMB “G” DE GOS

Hi havia una vegada una nena de cinc anys, molt bonica, amb una llarga cua de cabell ros i ulls blaus.

—Hola. Soc l'Alícia, visc amb els meus pares i tinc una gosseta westy, aquestes que són blanques i petites. De nom li vaig posar “Bruixeta”.

És molt divertida i juganera. A mi, el que més m'agrada són els animals. Aquesta que s'acosta és la "Bruixeta". Hola "Bruixeta!", Saps el que m'han regalat el pare i la mare per al meu aniversari?

—No Alícia. Què t'han regalat?

—Un viatge a Kenya, perquè vegi molts, molts animals.

—I, jo hi podré anar?

—No, no deixen anar-hi als gossets. Podrien menjar-se't.

—I amb qui em quedaré?

—Amb l'àvia.

—Bé!... Saps Alícia? Un dia l'àvia em va explicar una història. Em va dir, que fa molts, moltíssims anys, els gossets érem salvatges i vivíem a les muntanyes i a les selves i no coneixíem l'home.

—I, què va passar?

—Doncs en una nit molt freda, molt freda, una lloba i el seu fillet, petit llobató, tremolaven i no trobaven menjar. La mare lloba, llavors, va veure una llum a la llunyania.

—I què hi havia?

—Espera Alícia, no vulguis córrer tant! La lloba es va apropar poc a poc i sense fer soroll al lloc del que venia la llum. Era una cova amb un foc encès dins, feia olor de menjar. Un home l'estava preparant.

—I l'home la va veure?

—Sí I els dos es van espantar molt. Però l'home, veient a llobató que era un nadó, es va asseure i va deixar

que la lloba i en llobató, poc a poc, molt poc a poc, s'anesin acostant al foc i després va acostar-los-hi una mica de menjar.

—I què van menjar?

—Filet a la graella.

—I després?

—Tots es van adormir, molt apretadets, donant-se calor. Mentre estaven dormint, una serp dolenta, va entrar a la cova per fer mal a l'home. La lloba la va sentir i es va llançar contra ella i la serp se'n va anar, tan de pressa com va poder. L'home, que s'havia despertat, veient el que havia passat, va bressolar a llobató i la lloba li va somriure.

—Llavors, des d'aquell dia, els gossos i les persones som amiguets?

—No Alícia, des d'aquell dia no. Els llops encara ara, prefereixen la llibertat a viure amb vosaltres, però nosaltres, els gossets, que venim d'ells, preferim la vostra amistat.

—I com d'un llop ha sortit una gosseta petita i blanca com tu?

—Ai Alícia! Això no ho saben ni els grans.

Tot d'una, la “Bruixeta”, es queda mirant la porta i llavors l'àvia Samantha entra i la “Bruixeta” es llença als seus braços.

Ara sé, que puc marxar tranquil·la. A Kenya parlaré amb molts altres animalets, que m'explicaran les seves històries. Això sí, hauré d'anar amb compte, que el pare i la mare no s'han d'assabentar de que puc parlar amb els animals. Són grans i no ho entendrien.

CONTE 2

SÈRIE FAULES - AMB "R" DE RINOCERONT EL RINOCERONT QUE DONAVA GELATS DE COLORS

A un carrer a prop d'on vius hi ha un rinoceront, que cada matí, porta un camió ple de gelats de colors, verds, taronges, vermells i grocs.

No pots veure el rinoceront Casild, perquè surt molt d'hora, abans que posin els carrers per als nens.

Avui, mentre tu estàs dormint la rinoceronta Vilma s'acosta al camió de gelats, li agraden els verds i Casild

sempre s'adona que són igual de verds que els ulls i les pestanyes de Vilma.

—Hola Vilma Vols un gelat verd?

—No, avui ho voldré groc.

—Val. Vols que quan acabi la meva ronda anem a passejar?

—No m'atreveixo, perquè a aquestes hores ja surten els nens i ens poden veure.

—Doncs saps què?

—Diguem.

—Demà vindré més aviat, i així tindrem temps de passejar.

—Bé, fins demà.

Al dia següent la rinoceronta Vilma va esperar, però no va aparèixer. Ella també estava enamorada de Casild, però mai li havia dit res.

Quatre carrers més amunt el rinoceront havia caigut malalt, i va haver de fer llit durant quinze dies.

Vilma va ser cada dia al camió dels gelats de colors però Casild seguia sense venir.

Llavors, un dia va caure una tempesta molt forta, i va aparèixer un altre rinoceront anomenat Vladimir.

—Hola maca! Què fas aquí tan soleta?

—Res, espero al camió dels gelats.

—Ah, aquest camió no passarà més. Casild se'n ha anat amb una rinoceronta molt maca i no tornarà.

—Això és mentida!

—¿Tenia gelats verds com els teus ulls veritat?

—Sí, per què?

—Perquè ara ha fet gelats blaus, com els ulls de la seva núvia Roseta.

—Serà barrut!, Vinga, Vladimir, anem a donar un volt.

Setmanes després Casild va tornar amb els seus gelats verds. Va buscar, i va buscar, però no trobava a la seva estimada, i el pitjor de tot, no havia pogut dir-li que l'estimava.

Casild estava trist, les seves llàgrimes queien sobre dels gelats, i per això es van transformar en gelats blaus.

Llavors una rinoceronta anomenada Rosa es va apropar al seu camió.

—Hola! Per què estàs plorant?

—Perquè els gelats ja no seran verds.

—I què!, La vida cal prendre-la com ve.

Casild la va mirar als ulls i va deixar de plorar, perquè es va adonar que Rosa tenia els ulls blaus més bonics del món.

Amb el temps van tenir rinocerontets, que menjaven gelats violetes.

Un dia, Vilma, la rinoceronta, va veure a tota la família. I llavors, la que va plorar va ser ella, perquè no va saber tenir paciència i esperar. Es va fiar del que li deia un desconegut.

El proper dia, desperteu-vos molt aviat i, potser, podreu veure els rinocerontets.

CONTE 3

SÈRIE ALÍCIA I... ALÍCIA I EL LLEÓ - AMB “L” DE LLEÓ

Hi havia una vegada una nena, l'Alícia, a un país meravellós, Kenya.

Hola. Soc l'Alícia de nou. Ja he arribat a Kenya. Quan veníem a l'avió, ha estat molt “diver”. M'han donat llepolies. He vist “pel·lis” de “dibús”. M'ho he passat rebé, fins que m'he adormit.

En arribar a l'aeroport, hi havia molts negrets. Són molt simpàtics i sempre somriuen, tenen les dents molt blanques. Després ens van deixar a l'hotel "Thorntrees" de Nairobi i ara, que ja hem dormit, ens han vingut a recollir amb un "jeep", per portar-nos a veure animals.

Estic molt contenta, li podré explicar moltes coses a la "Bruixeta". Ens porten dos negrets, Samson, que és el guia i Henry, que és el conductor. En Samson parla molt bé en castellà, però en Henry no, encara que sembla molt bo. Li vaig a preguntar moltes coses a en Samson.

—Samson, a on anem?

—Ara anirem al parc Aberdare, perquè vegeu animals de tot tipus.

—I, veurem lleons?

—Sí Alícia. Veurem lleons.

—Dormirem amb ells?

—No Alícia. Quan ja estiguem cansats, us portarem a l'hotel "Tree Tops". Allà dormireu en una caseta construïda sobre un arbre.

—Bé! Que guai!

En Samson, ens va dient el nom de tots els animals, que ens anem trobant: Nyus, guepards, gaseles, impales, hienes ... Encara que jo el que vull veure són lleons i de moment no els hem vist ... Tot d'una, en Samson, ens avisa.

—Mireu!, Allà hi ha un esbart de lleons!

—Que bonics! I tenen cadelllets!

—Veus Alícia, aquelles que no tenen crinera, són les lleones i aquells dos, que estan a la dreta tombats al sol i que si la tenen, són lleons.

—Per què els lleons tenen crinera i les lleones no?

—Perquè així els lleons fan més por, semblen més grans i ferotges. I a les lleones, que són les que cacen, els és més còmode no tenir-la, per tenir menys pes i no tenir tanta calor en córrer.

En Henry atura el “jeep” molt a prop de l’esbart i jo li pregunto al lleó més gran:

—Hola lleó! Com et dius?

—Hola nena! Em dic Simba, però tots em coneixen per Hatari, perquè soc molt fort i perillós.

—Tens fillets?

—Sí, en tinc uns quants. Allà estan amb la seva mare.

—Tu no estàs amb ells?

—Alguna vegada, però no massa. Sempre tenen ganes de jugar i jo amb la meva crinera tinc molta calor ...

—I llavors, tu què fas?

—Prenc el sol. Passejo amb el meu amic i protegeixo l’esbart dels animals dolents.

—I la lleona què fa?

—Cuida als petits, caça per aconseguir menjar i els protegeix dels enemics.

—Però així, tu no fas gairebé res i això està malament. Si el meu pare no jugués amb mi, jo estaria molt trist.

Just ara, en Samson diu:

—Ens en anem!

Jo li dic adeu a l'Hatari i al seu amic, a les lleones i als lleonets i ens en anem. Mentre ens allunyem, veig l'Hatari aixecar-se i apropar-se a la lleona i als seus fillets. Potser m'ha fet cas...

CONTE 4

SÈRIE FAULES - AMB "F" DE FORMIGA LA FORMIGA QUE VOLIA VOLAR

El formiguer era petit i el món molt gran.
La Betti, la formiga més petita, treballava amb els seus pares, agafant molles de pa, fruita, tot el que trobaven ho portaven al formiguer.

Els pares de la Betti eren feliços, els agradava tot allò, i a la nit mentre Betti dormia, se n'anaven a la disco-formiguera.

Però la nostra formiga, estimats nens, volia volar.

Al costat del formiguer, mentre els seus pares se n'anaven a ballar les nits de lluna plena, la Betti mirava el aeroport-formiguer.

Allà les formigues voladores agafaven vols per a llocs llunyans i bonics.

Una nit, quan els seus pares dormien, la Betti se'n va anar al aeroport-formiguer, i es va colar de polissó en una formiga voladora.

La lluna estava més rodona i blanca que mai. Tot d'una la formiga voladora es va posar a volar, i la Betti va començar a veure el formiguer molt petit, molt petit ...

La Betti anava volant pel cel, veia núvols de sucre, i Arcs de Sant Martí de melmelada.

Tot d'una la formiga voladora li va dir que què feia allà.

—Nena Què fas aquí?

—Jo?, Res, estava passejant i m'he confós.

—I els teus papes?

—Ah, no passa res, els agrada que viatge.

Natalia, la formiga voladora, es va adonar que mentia així que va decidir donar-li una lliçó a la formigueta.

—Bé, doncs ho sento molt però t'has ficat en un viatge d'anar a veure a monstres.

—Monstres?

—Sí, coses lletges. Però tu ja estaràs acostumada no?

—Sí, sí, va mentir la Betti.

La Natàlia la va portar volant fins a un lloc fosc, amb fantasmes i ratpenats.

La Betti estava espantada, i al final va xisclar.

—Et passa alguna cosa formigueta?

—Tinc por.

—Per què?

—Vull anar amb els meus pares.

—Així, tot era mentida.

—Sí, l'hi he mentit senyora formiga voladora.

Bé, doncs tornem a casa.

La Betti tenia tanta por, que a la tornada va tancar els ulls i no mirava res.

Quan per fi van aterrar, va veure els seus pares.

La van abraçar i li van donar pa amb fruita.

Llavors la Betti, es va adonar que tindria molt temps per viatjar.

Tot al seu temps, li va dir la Natàlia.

L'endemà a la Betti li va encantar el seu formiguer, i no li va importar que el món fos més gran.